

Ùf de Kàscht

Ich nemm Dich jetzt mit àne Plàtz
E Plàtz voller Sehnsùcht ùn Wùnder
Es ìsch àlles stauwìch doch ìsch's miner Schàtz
Es ìsch mini G'schìcht, min Lèwe ìsch drunter

Verzähl's àwer niemes
Ich zeij's nùmme Dìr
Es ìsch ebs G'heimes
Bekàntt bloß vùn mìr
Vùn frìehje Johre
Ìsch màniches verlore
Doch bliiwe noch Zéjje
Wie do ùn dert lijje

E àlti Kommod, de Huet vùme Mànn
E àltes Pààr Schueh mìt Steckeke dràn
E Süfflomer Hàfe, e Betschdorfer Kruej
Die sìn do zuem Schlofe, die hàn ìhri Ruehj
E gànzer Stoß Lintiecher, e àlts Offerohr
E Stìck vùme Bèse dīs luejt hìnte vor
E Ross wie noch schaukelt
E Pùpp wie noch bàbbelt
E Stuehl mìt dréi Fieß
E Plümo voll Mies

Es steht e Bettlåd ìm finschtere Eck
De Sommier verroscht verlore ìm Dreck
E Tràcht vùn're Frau hängt schwër àn zwei Näjel
's ìsch vorne verziert mìt zwei g'stickte Vejel
Ìm Ùnkel sìn Velo schùn Johre làng plàtt
D'Làmp ìsch verschlawe ùn d'Màntel sìn glàtt

E Bild vùme Päärel
Wie bett ìme Feld
Sie stehn nēwe'm Wajel
Wenn's Gléckeke schellt

Fer Màniches do fröjsch dich wàs es bloß ìsch
Kànnsch nìmmi mìt ùmgehn, dü màchsch's nìmmi rìchtich
De Großvätter het's g'wisst, het's au exschpliziert
Doch hàn mer nìt züg'heert, ùn hàn nix kàpiert
Jetzt lijjt àlles still
Weil's niemànd meh wìll
Fer d'Mensche vergesse
Vùm Holzwùrm verfresse

D'Spìnnhùddle bìlde wie e wisser Schleier
So worre fer làngi Stùnde
Àll die Sàche, àll die Dìnger
Mìt de Ewichkeit verbùnde.

Serge Rieger
SURBOURG

3ème édition du Friejhjohrsappell – 2014
